

Arrest

nr. 164 977 van 31 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 oktober 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13septies en 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T.BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 30 oktober 2009 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Verzoekster dient op 30 juli 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. De adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 1 oktober 2010, inzake de ingediende asielaanvraag, de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. De verblijfsaanvraag van 30 juli 2010 wordt op 18 oktober 2010 ontvankelijk verklaard, doch op 5 december 2011 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ongegrond verklaard. Verzoekster stelt tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 27 december 2011 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.6. Bij arrest nr. 77 248 van 15 maart 2012 verwerpt de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissing van 5 december 2011.

1.7. Verzoekster dient op 26 april 2012 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 5 oktober 2012 de beslissing waarbij verzoeksters verblijfsaanvraag van 26 april 2012 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Verzoekster stelt tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

1.9. Bij arrest nr. 124 746 van 26 mei 2014 verwerpt de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissing van 5 oktober 2012.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 7 oktober 2015 beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

[...]

Aan mevrouw:

[...]

Naam/[...]: [M.]

Voornaam/[...]: [M. C.]

[...]

Nationaliteit/[...]: Congo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27 :

X Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

X Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

X artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Zij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (betekend 30/12/2011).

Betrokkene heeft meerdere aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvragen werd geweigerd. Deze beslissingen zijn aan betrokkene betekend. Volgens de arts van DVZ houdt een terugkeer naar Congo geen schending van artikel 3 van het EVRM in. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.

Betrokkene verklaart een partner te hebben in België ([K. J.]) en wenst te huwen met haar partner. Na contact op 07/10/2015 met de gemeente Temse blijkt dat er op 11/02/2015 enkel info werd ingewonnen maar nog geen huwelijk werd geregistreerd. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

[...]

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft op 30/10/2009 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 01/10/2010. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 27/12/2011) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene.

Betrokkene heeft op 30/07/2010 een 1ste regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd definitief ongegrond verklaard op 05/12/2011. Deze beslissing is op 29/12/2011 aan betrokkene betekend. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RvV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 15/03/2012.

Betrokkene heeft op 30/04/2012 een 2de regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 05/10/2012⁴. Deze beslissing is op 26/10/2012 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft meerdere aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvragen werd geweigerd. Deze beslissingen zijn aan betrokkene betekend. Volgens de arts van DVZ houdt een terugkeer naar Congo geen schending van artikel 3 van het EVRM in. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.

Betrokkene verklaart een partner te hebben in België ([K. J.]) en wenst te huwen met haar partner. Na contact op 07/10/2015 met de gemeente Temse blijkt dat er op 11/02/2015 enkel info werd ingewonnen maar nog geen huwelijk werd geregistreerd. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene werd door de gemeente Plombières geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de

Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

[...]

Vasthouding

[...]".

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

"Aan de mevrouw:

naam: [M.]

voornaam: [M. C.]

[...]

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 07/10/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 30/12/2011. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is daarom dat een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd. Betrokkene werd nochtans door de gemeente Plombières geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

X een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 30/12/2011. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene werd nochtans door de gemeente Plombières geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene heeft meerdere aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvragen werd geweigerd. Deze beslissingen zijn aan betrokkene betekend. Volgens de arts van DVZ houdt een terugkeer naar Congo geen schending van artikel 3 van het EVRM in. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf. Betrokkene heeft op 30/10/2009 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd definitief verworpen op 01/10/2010 door de RVV, een schending van artikel 3 EVRM werd dus niet aangetoond

Betrokkene verklaart een partner te hebben in België ([K. J.]) en wenst te huwen met haar partner. Na contact op 07/10/2015 met de gemeente Temse blijkt dat er op 11/02/2015 enkel info werd ingewonnen maar nog geen huwelijk werd geregistreerd. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van twee jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende twee jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet ambtshalve worden gesteld dat deze beslissing, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat dit is gericht tegen deze beslissing.

2.2.1. Ambtshalve wijst de Raad er eveneens op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.2.2. Wanneer het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, komt het aan de verzoekende partij toe daarover een standpunt in te nemen en het actuele karakter van haar belang aan te tonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

2.2.3. Ter terechtzitting bestaat er geen discussie over het gegeven dat verzoekster op 21 oktober 2015 is gerepatriëerd naar haar herkomstland Congo.

2.2.4. De Raad stelt vast dat, gelet op deze tussengekomen repatriëring, het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens intussen volledige uitvoering heeft gekregen. Gevraagd om het actueel belang toe te lichten dat zij nog heeft bij een nietigverklaring van deze beslissing, gelet op voormelde vaststelling, stelt verzoekster zich te gedragen naar de wijsheid van de voorzitter. De Raad stelt vast dat verzoekster aldus niet duidt welk concreet voordeel een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens haar nog kan opleveren en niet aantoon dat zij, gelet op de volledige uitvoering die dit bevel met terugleiding reeds heeft gekregen, nog een actueel belang heeft bij het aanvechten van deze beslissing.

2.2.5. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang, eveneens onontvankelijk in zoverre dit is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens van 7 oktober 2015.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre dit is gericht tegen het inreisverbod van 7 oktober 2015

3.1. Verzoekster voert in een enig middel onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Zij benadrukt het gestelde in artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval en dat in dit verband is vereist dat in het individuele geval een afweging wordt gemaakt van de gevolgen die het inreisverbod zou hebben voor de betrokken vreemdeling. Zij betoogt dat verweerder op dit punt in gebreke is gebleven. Zij wijst er onder meer op dat zij ernstig ziek is en is van mening dat in dit verband niet kon worden volstaan met een verwijzing naar de eerdere procedures op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die zij heeft doorlopen, doch rekening diende te worden gehouden met de door haar benodigde levensnoodzakelijke medicatie. Zij verwijst in dit verband naar een medisch attest van 15 oktober 2015 van een arts van het Instituut voor Tropische Geneeskunde in Antwerpen. Zij stelt dat het levensnoodzakelijk is dat zij terug een legaal verblijf verkrijgt in België.

3.2. Verweerder repliceert in dit verband als volgt:

“[...] M.b.t. haar gezondheidstoestand dient te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster d.d. 30 april 2012 een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf indiende bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Die aanvraag werd op 5 oktober 2012 ontvankelijk doch ongegrond verklaard in navolging van het advies van de ambtenaar-geneesheer van 2 oktober 2012, waarin gesteld werd dat de noodzakelijke behandelingen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland en dat er geen tegenindicatie is voor de mogelijkheid tot reizen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp d.d. 26 mei 2014, bij arrest nr. 124.746, het beroep tot nietigverklaring ingediend op 22 november 2012, gericht tegen de beslissing van 5 oktober 2012. De beslissing aangaande de medische regularisatieaanvraag is definitief in het rechtsverkeer aanwezig.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt derhalve dat de verwerende partij er zich voorafgaand aan het nemen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing houdende het inreisverbod van heeft vergewist dat verzoeksters ingeroepen gezondheidstoestand geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt gelet op de beschikbare behandeling in het herkomstland. (zie ook Raad voor Vreemdelingenbetwistingen arrest nr. 120.335 d.d. 10 maart 2014)

In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, werd er in casu geenszins op automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de duur van drie jaar, doch wel van twee, waarbij wel degelijk ingegaan werd op haar persoonlijke situatie. Een lezing van de bijlage 13sexies leert dat de door haar ingediende aanvragen om machtiging tot verblijf in beschouwing werden genomen. Daarnaast werd er, net zoals in de bijlage 13septies, gemotiveerd omtrent haar gezinsleven. Hierbij werd er gewezen op het feit dat verzoekster geen gunstig gevolg heeft gegeven aan het eerdere bevel. Vervolgens werd gewezen op de hardnekkigheid van verzoekster om illegaal op het grondgebied te willen verblijven en dat op grond daarvan een inreisverbod van twee jaar proportioneel en in het belang van de immigratiecontrole is. Verzoekster werd erop gewezen dat het haar desgevallend vrij staat om op eender moment een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- of familiaal leven. [...]”

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]”

De Raad benadrukt dat overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert”* (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De Raad stelt vast dat in het bestreden inreisverbod, wat verzoeksters medische situatie betreft, wordt verwezen naar de beslissingen die reeds werden genomen in het kader van de door verzoekster ingediende verblijfsaanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en naar de adviezen van een arts-adviseur die aan deze beslissingen ten grondslag lagen waarbij deze van oordeel was dat een terugkeer naar het herkomstland voor verzoekster geen schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM. Deze beslissingen dateren reeds van respectievelijk 5 december 2011 en 5 oktober 2012, oftewel meer dan drie jaar voorafgaand aan de thans bestreden beslissingen.

In casu voegt verzoekster bij haar inleidende verzoekschrift een medisch attest van 15 oktober 2015 van een arts van het Instituut voor Tropische Geneeskunde in Antwerpen. In dit attest wordt aangegeven dat verzoekster lijdt aan HIV en dat zij voor deze aandoening sinds juni 2015 een tweedelijns therapie volgt, omdat de eerstelijns therapie faalde. De arts duidt ook dat tweedelijns therapie niet beschikbaar is in de D.R. Congo.

Gelet op dit medisch attest van 15 oktober 2015 dient te worden aangenomen dat de medische situatie van verzoekster ten tijde van het nemen van de thans bestreden beslissingen wezenlijk was gewijzigd ten opzichte van haar medische situatie zoals deze voorlag ten tijde van de eerdere door haar ingediende verblijfsaanvragen. Er blijkt aldus niet dat verweerder nog kon volstaan met een verwijzing naar de eerdere beoordeling in het kader van de verblijfsaanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, op een ogenblik dat verzoekster nog de eerstelijns therapie volgde.

De Raad merkt in dit verband nog op dat het voorgelegde medische attest weliswaar dateert van na het opleggen van het bestreden inreisverbod, doch dit de medische toestand van verzoekster beschrijft sinds juni 2015. Gelet op een *‘synthesedocument telefoongesprek’* van 7 oktober 2015 zoals dit voorhanden is in het administratief dossier blijkt bovendien dat verweerder wel degelijk kennis nam van het gegeven dat verzoekster op datum van het nemen van de bestreden beslissingen andere medicatie nam dan deze die zij voor haar aandoening diende te nemen ten tijde van haar eerdere verblijfsaanvragen. Er blijkt evenwel niet dat verweerder rekening hield met deze gewijzigde medicatie of in dit verband nader onderzoek deed. Te meer gelet op de lange duur die was verstreken sinds de afwijzing van de eerdere verblijfsaanvragen, kon zulks evenwel wel degelijk van het bestuur worden verwacht. Er blijkt ook niet dat verzoekster werkelijk werd gehoord voorafgaand aan het opleggen van het thans bestreden inreisverbod of in de mogelijkheid werd gesteld argumenten naar voor te brengen die zich vermochten te verzetten tegen het opleggen van het inreisverbod. Er blijkt niet dat zij afdoende in de mogelijkheid werd gesteld voorafgaand aan het opleggen van het thans bestreden inreisverbod te wijzen op haar actuele medische toestand. De Raad benadrukt dat het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht, hetgeen in casu speelt en dat inhoudt dat iedere persoon het recht heeft om te worden gehoord teneinde op een nuttige en effectieve wijze zijn standpunt naar voor te kunnen brengen tijdens de administratieve procedure en voorafgaand aan het nemen van elke beslissing die van aard is zijn belangen aan te tasten, geldt zowel waar het bestuur overgaat tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten alsook waar een inreisverbod wordt opgelegd (RvS 15 december 2015, nr. 233.257). In casu blijkt niet dat verweerder aan deze verplichting heeft voldaan. Een loutere vermelding in een administratief verslag vreemdelingencontrole dat verzoekster HIV heeft en waarbij als *‘reden verblijf’* onder meer wordt vermeld *‘behandeling HIV’*, laat de Raad niet toe vast te stellen dat verzoekster op afdoende wijze werd gehoord. Dit stuk laat de Raad niet toe vast te stellen welke concrete vragen verzoekster mogelijk werden gesteld en in welke mate zij nog de kans had concrete argumenten naar voor te brengen. Er is zo ook geen duidelijke weergave terug te vinden van de concrete verklaringen die verzoekster dan wel naar voor zou hebben gebracht. Ook blijkt geenszins dat zij specifiek wat het inreisverbod betreft werd gehoord. Gelet op hetgeen voorafgaat, dient te worden aangenomen dat het gegeven dat voormeld medisch attest of een gelijkaardig attest niet voorhanden was in het administratief dossier op het ogenblik dat verweerder het bestreden inreisverbod oplegde niet

verhindert dat verzoekster hiernaar in het kader van huidig beroep wel degelijk kan verwijzen ter onderbouwing van haar betoog. Verweerder geeft in zijn nota in wezen ook niet aan dit te betwisten.

Verzoekster kan worden gevolgd in haar betoog dat het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissing tot het opleggen van een inreisverbod niet alle specifieke omstandigheden van het individuele geval in rekening heeft gebracht en aldus heeft gehandeld in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is in de aangeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van het inreisverbod van 7 oktober 2015. Een verder onderzoek van het middel wat deze beslissing betreft, dringt zich niet langer op.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate dat dit is gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Verzoekster heeft daarnaast een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

5. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in zoverre deze zijn gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 oktober 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 oktober 2015 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing van de bij artikel 2 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS